

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

S'ha de donar la cara, companys! Els vostres esgarips i les mal-fiances que demostreu han tingut el seu moment de justificació; però, ara, la vostra tossuderia no us relleva d'una predisposició pusil·lànime. No us sàpiga greu, a tots els que esteu afectats en una situació de retraïment en l'exercici de càrrecs públics, que el vostre cas sigui objecte del comentari obligat. Per tant estimables que es considerin les vostres condicions i actituds, no comporten una consideració tan extrema que s'hagi de passar per alt la crítica dels vostres actes. I quan de les vostres decisions en depèn que es pugui posar en tela de judici el volum de solvència de l'organització que representeu, hi ha la justificació plena per obrir-hi discussió. Per això volem dialogar-hi, i ens donariem per satisfets de poder constatar un canvi saludable en l'ambient enrarit de la política vigatana. No hi han obstacles invencibles quan els homes saben sospesar el pro i el contra d'una qüestió, els efectes de qual, en el cas de prendre mals viarany, no deixen indemne a cap de les parts interessades. D'aquí ve que l'actitud tancada, per bé que es supediti a un compromís contret en moments passionals, pot ésser objecte de revisió, ja que no manquen raonaments fonamentats que ho aconsellen. A Vic, el ritme de la política no deu apartar-se de les directrius que si li assenyalen des del Govern de la Generalitat, i les dissensions que es produeixin ací, tenen de trobar solució amb els nostres propòsits de convivència, si és que ningú no està interessat en fer la impossible. Que en treureu de mantenir discòrdies i d'entestar vos en què «tretze són tretze», si d'aquesta situació n'ha de pervenir un perjudici greu per a la vida del Municipi? Llavors, quan el mal hauria fet tota mena d'estralls, els responsables, sentiríeu la vergonya de la vostra conducta, i la repremsió del poble seria indeturable. Els ofesos, no poden eludir el deure que compleixen per manament dels ciutadans; que facin sentir la seva protesta en el lloc indicat — si la creuen procedent —, i que vibri el seu plàny per estimular a tots a conviure amb lleialtat i amb esperit de veritables germans.

ALFIL

L'exemple dels pobles ibèrics

La serenitat ha salvat els pobles en els moments més difícils. Així la República, alligonaada pels exemples que ens dona la història i davant la certesa de què ha de salvar-se pel seu esforç, es recobra i es disposa a defensar la seva llibertat contra tota mena d'enemics.

Una política internacional velleïtosa, que, encertadament, s'ha vingut a denominar-la «política de primes a l'agressor», amenaçava convertir Espanya en un país de protectorat. Els Estats feixistes d'Itàlia i d'Alemanya, amb llur participació descarada i repugnant en la nostra guerra civil, hi senten la cobejança d'un possible domini en el sòl peninsular, a l'empar d'una condescendència oprobiosa que els tenen les velles democràcies europees.

Els tentacles del monstre feixista no podran, però, agafar la presa tan fàcilment. Hi ha un poble que es dreça i que vendrà cara la seva vida. Aquest poble, ja ha aguantat uns mesos de guerra, que li han permès forjar-se un tremp i amarar-se de virtuts. I es diu: el feixisme no passarà.

D'aquest esperit elevat n'ha pogut néixer la confiança dels governants de la República, en sí mateixos i en els destins del país. Només una mirada retrospectiva ens diu prou el guany assolit en potencialitat i en la moral de tots.

Era ahir, que les formacions d'un front es creaven condicionades a permanèixer immutablement en aquell lloc, com si cadascú hagués de respondre de la seva guerra. Vegem el present; la defensa de la causa del poble recolza ara en la unitat d'acció i de comandament i les divisions de l'Exèrcit Popular són mobilitzades d'un indret a l'altre, amb una regularitat i perfecció orgànica que ha sorprès al propi adversari.

Per això s'ha aconseguit descongestionar el front d'Euskadi, i aquests avantatges repercutiran en dies successius en altres operacions en les quals cal esperar que la iniciativa ja no es perderà de les mans de les armes republicanes.

Constatem-ho amb satisfacció, i tinguem encara més transcendents esperances. El ministre de Defensa de la República no s'ha privat de manifestar que ben aviat comprariem amb un Exèrcit de mig milió d'homes, dotat amb abundant material ofensiu i amb una aviació suficient per a accelerar la guerra.

Aquests signes tan optimistes i l'acompliment d'altres treballs que portaran l'activitat a fronts com el d'Aragó, fins ara mancats d'eficiència combativa, ens demostren que el poble ha arribat a la seva plenitud de forces i facultats per a plantar cara als militars traïdors i als mercenaris que els presta el feixisme internacional.

DEMO